

koori asutaja ning juhataja W.-i poole, kes kooriasutajaile alati nõuandvalt vastu tuli, neile tellis tarvilikud mänguriistad (harilikult Markneukirchen'ist Saksimaalt) ja andis mängimise esimesi juhatusi, sest et ta ise 14. eluaastast peale kõiki puhkpille oskas mängida. Sel kombel tõusid Väägvere koori kõrval ellu teised eesti puhkpilli-koorid, kõige pealt Helme-Jõgevestel (22 mängijat), siis Tarvastus, Suure-Jaanis ja paljudes muudes kohtades — ühtekokku üle 100 koori. Ka väljaspool kodumaad — Venemaa eesti asunikude seas — on W. mängukoore asutanud. Nii sai Väägvere lähtekohaks eesti mängukooridele. Suur osa W.-i asutatud koore korraldas omavahel ka ühise mängunootide muretsemise. Näit. 1873. a. kuulusid sesse korraldusse üle 30 koori. Ühinenud koorid käisid 2 korda a.-s Tartus koos, kus siis peeti ühiseid kokkuharjutusi (neil kooridel olid ju ühised noodid) ja W.-i ja A. H. Willigerode' juhatusel anti kontserte. Ka laulupidudel esinesid kõik osavõtavad mängukoorid W.-i ühendava taktikepi all. 1869. a. laulupeol pasunakooride ühismängu küll veel ei olnud, vaid esinesid üksikmängus 3 koori, nende seas W.-i juhatusel ka 22-meheline Väägvere koor, kelle mäng peol parimaks tunnistati. Kõigil järgnevail üld-laulupidudel (1879, 1880, 1891, 1894, 1896 ja 1910), mitmel maakonnalaulupidudel (näit. Haapsalus 23. ja 24. VI 1896) ning suuremail ühiskontsertidel on ühis-mängukoorid ikka W.-i kindlakäelisel juhatusel esinenud. Ka kõigi nende etteastete puhuks eeskava koostades on ta alati meie pasunakooride võimiste üld-tasapinda õieti osanud hinnata. Rikkaliku loomupärase muusika-ande alusel kasvas W.-i talumeheliku välise lihtsuse all ergav helitaideline hing autodidaktilise anduvuse kandel ulatusrikkaid laineid lõõvaks kultuuriliseks teguriks meie kodumaa muusikaelu edendamisel. Püsi-kindla tegelasena tõusis W. esile oma sobiliku korraldamis- ja juhatuselise oskusega mängukooride asutamisel ning nende tööerakendamisel ja oma ürgelise muusikalise kuulmise teravusega, mis edukalt maksvusele pääsis eriti hulkade mänguriistade ühtehäälestamisel laulupeo-aegsete proovide puhul ning isegi vahel tuhandele läheneva mängijatearvu kokkumängu-harjutuste kestel. Vaikses tagasihoidlikkuses, nagu ta oma muusikalise elutöö alul avalikkuse ette kerkis ja hulga eluaegsete sellealaste esinemiste korral end tagajärjekalt maksmani taandus ta oma elu videvikul tegevuse näitelavalt, hulkade vaatepiirilt, 1910. a., mil ta esines Tallinna laulupeol viimast korda suure pidukoori juhatajana. Oma-aegsete erakonna-juhtidega küll lähemas läbikäimises, püsis ta alati ometi väljaspool erakondi toi-

miva tegelasena, ilma kuhugi parteilisust või vastuolulisust külvamata. Sellest tuligi, et teda saatis ta elu kestel kogu eesti rahva kui ka temaga kokkupuutunud muulastegi jagunenatu soe poolehoid, nagu seda tunnistab näiteks seegi, et ta dets. 1866, mil kindral-konsistoriumi president, piiskopp C. C. Ulmann (vt.) Peterburis oma 50-aastast ameti-juubelit pühitses, oli seal eestlaste esindajaks. Ühemeelsete ulatuslikkude poolehoiu-tunnistuste osaliseks sai W. peale muu oma 25-aastase kooliõpetaja-ameti juubeli puhul 27. IV 1881, eriti aga 60-aastaselt sünnipäeval, mil »Vanemuine« ta oma auliikmeks valis, kuna Eesti Üliõpilaste Selts talle auaadressi pühendas ja tema asutatud mängukoorid teda hõbekorneti annetamisega austasid. — W. suri 16. VII 1912 Väägveres.

Se Abbiello Welle Dawid Wirkhaufi Ellokäük (David W.-i autobiograafia, käsikirjas, J. V. Veski käes Tartus, nagu järgnevadki käsikirjad); K. Kurrik, Väljakirjutised W.-ide kohta Tartu-Maarja kiriku-arhiivist (käsikiri); J. H. Wirkhaus, Mälestuskatked D. O. W.-i tegevusest (käsikiri); J. Karheiding, Eesti mängukooride algpäevilt (E. L. L. Muusikaleht 1928, nr. 8); »Väägvere mängu kori Elu kirri, ehk pohja sädus« 1851 (E. Kirj. 1926, lk. 670–72); Laulu ja mängu leht 1895, nr. 3 (peale muu ka autobiograafia »Kansan Lehti« järgi); (J. V. Veski), Tallinna III Eesti laulupidu teejuht (1910); nekroloogid 1912. a.: Post. nr. 162, 166, Pvl. nr. 162, Sakala nr. 58, Tall. Teataja nr. 162, Ristir. Pühapäeva leht nr. 3. — Vrld.: Dörptsche Ztg. 1866, nr. 298; Sakala 1881, nr. 20; E. Post. 1881, nr. 22; Post. 1897, nr. 210 j. — David W.-i kohta vt. Tartu- ja Võrroma Kalender ehk Täht-ramat 1842, lk. 63 (F. R. F ä h l m a n n); E. Post. 1869, nr. 48, luuletis »Kooli Taavet« (J. W[eitzenberg]).
J. V. V.

WIRKHAUS, Joosep Heinrich, eelmise vend, muusikategelane, sünd. 5. II 1854 Väägvere koolimajas, sai alghariduse kodus vennalt, samuti ka juhatusi muusikas ja mänguriistade tundmises, täiendas end hiljemini komponeerimise ja instrumenteerimise oskuses Tartu ülikooli muusikadirektorite Fr. Brenner'i, H. Zöllner'i ja H. Harthan'i juhatusel. Kooliharidust jätkas ta praost A. H. Willigerode ja elementaarkooli-õpetaja R. G. Kalda (vt. neid) ainelisel ning vaimlisel toetusel aa. 1873–75 Fr. Hollmann'i (vt.) kooliõpetajate-seminaris, kuni ta viimaks koolmeisteri ameti kõrval edasiõppimise tagajärjel 1876. a. Valgas J. Zimse' (vt.) seminaris omandas eksternina köster-kihelkonnakooliõpetaja kutse. Edasi oli W. kooliõpetaja Rõuge klk. Tsooru Lallil (1875–78) ja Raadi mõisakoolis Tartu